DE CE ESTE VICIAT SPIRITUL SPORTIVITĂȚII?

LA ACEASTĂ ÎNTREBARE VOR TREBUI SĂ RĂSPUNDĂ JUCĂTORII, ANTRENORII, SECȚIILE DE FOTBAL ȘI UNII SPECTATORI

Poate mai mult ca în anii din urmă, disputele din eșaloanele superioare ale fotbalului nostru (categoriile A și B) au stat sub semnul echilibrului, poliii clasamentelor avînd acum, la declanșarea finișului, o compoziție de loc finită, semne de întrebare neliniștitoare însoțind evoluția multor echipe.

Pe teren se cîștigă acum laur cu laur din cununa compionilor, se întrevede destinul următoarelor 365 de zile, se tranșează rivalități și se achită, din păcate, vechi polițe... Pe scurt: miză mare! Și, de altfel, aceasta constituie „sarea și piperul" întrecerilor sportive, fermentul care ține treaz interesul publicului larg pentru fotbal. **Publicul vrea însă să vadă meciuri în care, îndîrjirea cu care adversarii își apără șansele, să tensioneze SPECTACOLUL, să impulsioneze CALITATEA JOCULUI și nu să le reteze prin mijloace nesportive.**

Iată însă că așteptările îndreptățite ale iubitorilor sportului cu balonul rotund sînt pe alocuri înșelate. Din cele relatate în această pagină se desprind aspecte ce trebuie condamnate și care au constituit, recent, piese ale dosarului aflat pe masa comisiei de disciplină de pe lîngă F.R.F.

LA JUDECATĂ...

Vineri ora 18. Pe culuarul federației, aglomerație. Chipuri tinere de fotbaliști, întîlnite duminică de duminică pe verdele stadioanelor, alături de care constatăm prezența antrenorilor lor: Czako, Jac, Birău, Schiopu și N. Dumitrescu (U.T.A.), D. Popescu (Steaua), Răducanu, Dan, Greavu, Jamaischi, Motroc, Ion Ionescu, Dumitriu și V. Stănescu (Rapid), Florescu, Hulea, Luban, Iacob, Ion Ionică și I. Unguroiu (Oțelul Galați), C. Ionescu, Ilie Stelian și Ștefan Vasile (Dinamo Pitești), Filip Eugen și Gheorghe Dungu (Chimia Făgăraș) etc. etc. În perspectivă, alcătuirea unui nou lot republican? Departe de așa ceva! Convocarea lor are o cu totul altă substanță. Chiar și un neavizat simte atmosfera apăsătoare, tristă, apropiată de cea a culoarelor tribunalelor. Cei mai mulți dintre cei prezenți au fost chemați în calitate de „inculpați", ceilalți, pentru a confirma sau infirma fapte la care au fost martori. Se discută în grupuri, șoptit și atît de... blajin, încît cu greu poți să bănuiești că ceea ce i-a adus aici din diverse colțuri ale țării a fost de fapt incapacitatea proprie de a-și stăpîni nervii și de a păstra în teren o atitudine civilizată. Rînd pe rînd, ei sînt invitați acum în sala din capătul coridorului pentru a explica împrejurări și fapte la care au participat direct sau indirect în timpul ultimelor partide susținute.

Sarcina comisiei de disciplină nu este deloc simplă. De multe ori, „împricinații" contestă acuzațiile sau încearcă să le diminueze gravitatea, aducînd în discuție argumente, după părerea lor tari. După zeci de minute de dezbateri, de confruntări cu realitatea înscrisă în foile de arbitraj și în rapoartele de observare, șubrezenia „dovezilor" aduse de cei judecați devine limpede. Alteori, înșiși fotbaliștii care, pe teren, au intrat în conflict reciproc, aici încearcă să se acopere tot reciproc, aducîndu-și aminte cu întîrziere de ceea ce înseamnă noțiunea de prietenie. Într-un asemenea caz, misiunea comisiei devine, evident, mult îngreuiată. Un exemplu: fiind întrebat cum a fost lovit de Jac, D. Popescu a replicat: **„Nu, nu m-a lovit. M-a împins cu pumnul (!) din spate. N-a fost grav". „Cu pumnul?" — a fost din nou întrebat. „Nu!" — a răspuns imediat D. Popescu. „M-a împins destul de tare, dar nu cu pumnul. Era o atmosferă încărcată, așa că...".**

Intenția mijlocașului de la Steaua de a estompa fapta lui Jac, comisă asupra lui, era evidentă. Comisia de disciplină nu s-a lăsat înșelată însă de această manevră și i-a aplicat lui Jac o meritată sancțiune, a cărei blîndețe s-a datorat — rețineți — recunoașterii sincere a faptei săvîrșite, adoptată în fața comisiei de însuși autorul ei.

Jac iese, dar cazul U.T.A. nu se încheie. Sînt judecați Birău, Czako, Schiopu și Igna. Cu ochii în pămînt ei retrăiesc, din lectura faptelor cuprinse în raportul observatorului, momentele penibilei lor acțiuni întreprinse în timpul jocului împotriva arbitrului.

„Pe rol" sînt trecute apoi incidentele din finalul jocului Dinamo Pitești — Rapid. Dan arborează o mină întunecată, Jamaischi zîmbește candid, dar își frămîntă nervos mîinile, Greavu pare hotărît să dezvăluie o mare taină, Răducanu se leagănă ușor cînd pe un picior cînd pe celălalt, Ilie Stelian ascultă calm, C. Ionescu privește din cînd în cînd la Răducanu. Se expun faptele de la dosar, apoi se cer părerile jucătorilor.

Jamaischi: **„Am plîns de necaz la acel 11 m., dar altceva nu am făcut. Nu m-am tăvălit pe jos și n-am lovit pe nimeni".**

Greavu: **„În timpul jocului, arbitrul Pop Gavrilă mi-a declarat că el este groparul nostru (!?) și că nu vom putea cîștiga. I-am cerut în repetate rînduri să nu-și bată joc de munca noastră. Remarc atitudinea deosebit de corectă a jucătorilor de la Dinamo Pitești, manifestată în timpul finalului partidei".**

Dan: **„I-am spus arbitrului că dacă nu conduce jocul corect, îl string de gît. După cum vedeți, eu nu m-am ținut de cuvînt (sic) în schimb el nu a fost corect. Nu l-am faultat pe Ilie Stelian la faza din care s-a dictat 11 m.".**

Răducanu: **„Nu l-am lovit pe C. Ionescu. L-am împins... într-un mod amical, cum obișnuiesc eu. Nici nu aveam de ce s-o fac".**

C. Ionescu: **„L-am rugat pe Răducanu să se ducă în poartă și el m-a atins ușor cu piciorul. N-a fost nimic grav".**

Ilie Stelian: **„La faza care a declanșat incidentele, Dan m-a faultat".**

Și aici, **PIESELE DE LA DOSAR AU INFIRMAT SAU AU ÎNTĂRIT MULTE DIN CELE RELATATE DE JUCĂTORI.** C. Ionescu și Răducanu, buni „amici" în fața comisiei, pe teren s-au insultat reciproc; Jamaischi nu a fost nici el sincer, Năsturescu și-a dat drumul nervilor etc. etc. **DIN CONCLUZIILE COMISIEI S-A DESPRINS CĂ SINGURII JUCĂTORI DE LA RAPID CARE AU AVUT O ATITUDINE DISCIPLINATĂ, ÎNCERCÎND SĂ-ȘI TEMPEREZE COLEGII, AU FOST MOTROC ȘI I. IONESCU.** Ei au fost, de altfel, singurii care nu au luat nici o sancțiune din partea federației. Grăitor, nu?

Dintre cazurile discutate în această ședință a comisiei de disciplină, am mai reținut unul, cu o semnificație aparte: meciul Oțelul Galați — Dinamo Bacău. În fața comisiei au fost chemați, împreună cu antrenorul Ion Unguroiu, Florescu, Hulea, Iacob, Luban, învinuiți de a fi bruscat arbitrul și Ion Ionică, acuzat de a-l fi lovit grav pe Vătafu. Chestiunea atacării arbitrului a fost elucidată rapid. Principal vinovat — Florescu, care-și primește pedeapsa. Urmează după aceea cazul loviriii lui Vătafu.

Iată mai întîi o scurtă stenogramă a discuțiilor:

G. Dumitrescu, președintele comisiei: **Tovarășe Ionică, explică-ne cum l-ai lovit pe Vătafu.**

— Nu l-am lovit. El mi-a aruncat cu noroi în ochi, insultîndu-mă. Eu am schițat un gest agresiv și Vătafu a căzut la pămînt (!).

— Și nu și-a mai revenit decît tîrziu, în vestiar?!

— Nu-mi pot da seama ce s-a petrecut.

Hulea și Iacob: **„În timpul acela, la noi în careu era fază de joc, așa că nu am văzut nimic în partea opusă a terenului.**

— Dar dv., tovarășe Unguroiu?

— Am să fac „lumină" eu. Nu Ion Ionică l-a lovit pe Vătafu, ci... acesta (și antrenorul Unguroiu scoate din buzunar un carnet de legitimare și îl depune pe masă. Pe el citim: Stănculescu). **Acest jucător ne-a creat numai greutăți, este un recidivist și cerem suspendarea lui pe doi ani.**

În sală, stupoare. Din rapoarte, pe baza declarațiilor făcute de însuși delegatul echipei Oțelul la fața locului, reieșea clar că autorul acelei lovituri aplicate lui Vătafu era Ion Ionică. Întrebat, acesta nu a putut aduce nici un element nou. În atare situație, comisia de disciplină l-a sancționat pe Stănculescu cu 2 ani suspendare, dar e foarte posibil ca acest caz să nu fi fost totuși încheiat. Ni s-a părut suspectă doza de reținere cu care au „depus" Ion Ionică, Hulea și Iacob. **Nu este exclus ca antrenorul Ion Unguroiu și conducerea secției de fotbal de la Oțelul, conștienți că nu vor putea împiedica aplicarea unei sancțiuni binemeritate, au încercat să denatureze realitatea, sacrificînd un jucător de care, probabil, nu prea mai au nevoie, pentru a și-l menține în echipă pe adevăratul vinovat.** Deocamdată, încercarea lor a reușit. Rămîne de văzut, în cazul nevinovăției sale, cum va reacționa Stănculescu la auzul veștii că a fost scos din activitatea fotbalistică pe timp de doi ani de zile.

V-am reținut atenția cu cîteva aspecte reieșite din **ședința comisiei de disciplină de pe lîngă federația de fotbal, ținută vineri 5 mai. O ședință, din păcate, cu o ordine de zi încărcată la propriu și la figurat. Faptele dezbătute, aspectele lor lăturalnice mai puțin cunoscute, uneori penibile,** alteori ilariante, atitudinea de **„victime" arborată de cei mai mulți dintre împricinați, tendința condamnabilă a unor antrenori de a acoperi abaterile săvîrșite de „elevii" lor, au împrumutat celor prezenți la această ședință un sentiment de revoltă. Sancțiunile date, poate că nu au fost suficient de aspre, dar ele trebuie să însemne un serios avertisment pentru toți acei ce murdărese noțiunea de dispută sportivă cu fapte reprobabile și atitudini necivilizate.**

Nicolae SOARE

„FRUCTELE MÎNIEI"

O deplasare făcută zilele trecute la Galați ne-a prilejuit întîlnirea cu cîțiva din iubitorii ADEVĂRAȚI ai fotbalului din frumosul oraș danubian. Pe lîngă emoțiile mistuitoare pe care le trăiesc „pe mîna Siderurgistului", aspirantă cu șanse la un loc în categoria A, simpatizanții gălățeni ai jocului cu balonul rotund încearcă o categorie aparte de sentimente pentru recentele întîmplări antifotbalistice petrecute pe frumosul stadion Dunărea din localitate.

Regret și revoltă, revoltă și regret. Iată dominantele reacției sincere a marei mase de iubitori ai fotbalului gălățean față de penibilele demonstrații — absolut străine spiritului sportului nostru — petrecute în ziua de 23 aprilie pe stadionul Dunărea.

Ce s-a întîmplat atunci pe stadionul gălățean?

S-au disputat două meciuri de fotbal (un spectator gălățean ne-a scris că ele aduceau mai mult cu catch-ul), unul de categoria C și altul de categoria B.

Primul nu punea, aparent, probleme deosebite. Era vorba doar de un meci „în familie" între două formații gălățene: Ancora și Gloria C.F.R. O adevărată stupoare a cuprins publicul atunci cînd și-a dat seama că jocul „în familie" este — de fapt — o adevărată ciomăgeală, care a contagiat și unele grupuri de spectatori (care, lucru nemaiîntîlnit, făceau parte chiar din secțiile celor două echipe) ce își disputau — în paralel — meciul lor de pumni în tribune.

Din nefericire, faptele nu s-au oprit la primul meci, care a fost doar o „uvertură" la un trist lung metraj. Meciul „vedetă", Oțelul Galați — Dinamo Bacău, a fost într-adevăr VEDETA negativă a acelui cuplaj.

Primiți de un cor de huiduieli chiar din momentul cînd și-au făcut apariția pentru încălzire, fotbaliștii din Bacău au fost „controlați" cu o rară duritate tot timpul partidei. Unul dintre ei, Vătafu, a fost chiar scos în nesimțire de pe teren în urma unei lovituri primite de la... jucătorul Stănculescu (aflăm cu surprindere că, în ultimul moment, s-a „descoperit" că autorul loviturii este acesta din urmă și nu Ion Ionică, care se spune că ar fi declarat mai multor persoane, la Galați, că el l-a lovit pe Vătafu pentru că acesta i-a aruncat cu noroi în față!...).

Ni s-a spus că băcăuanii n-ar fi fost niște icoane pe teren și că ar fi ripostat și ei jocului tare al fotbaliștilor de la Oțelul. Credem și acest lucru dar rămînem la concluzia... spectatorilor gălățeni care afirmă că principalii vinovați sînt fotbaliștii de la Oțelul care „au dat tonul" și au fost în continuare „vioara întîi" în această penibilă încleștare.

Ca o completare la acest sumbru tablou, vom adăuga că, în tribune, cei cîțiva suporteri dinamoviști, veniți de la Bacău să-și încurajeze echipa, au fost luați la bătaie de cîțiva așa-ziși „prooțeliști", de fapt niște huligani care nu se poate spune că ȚIN cu Oțelul (căreia i-au adus numai dezavantaje) ei murdărind numele de suporter. Adevărații suporteri ai Oțelului au dezavuat, sîntem siguri, și atitudinea favoriților lor de pe teren și pe aceea a scandalagiilor din tribune.

La asemenea fapte, o corespunzătoare și binemeritată răsplată a venit din partea F.R. Fotbal care i-a mutat echipei Oțelul cadrul de joc în alt oraș vreme de două etape, cîțiva jucători primind și sancțiuni personale pentru abaterile lor.

Cum Oțelul se află în situația de candidată la retrogradare din categoria B, aceste măsuri îi subminează evident subțirele șanse de salvare. Ce să-i faci? Acestea sînt „fructele mîniei" unor oameni certați cu bunul simț, cu sportivitatea, cu disciplina (pe care, din păcate, le culeg și cei care sînt corecți) și, am adăuga noi, ale lipsei muncii de educație pe care unele medii sportive o resimt din plin.

Marius POPESCU

NU CÎND ERUPE VULCANUL

După meciul U.T.A. — Steaua, cîțiva jucători arădeni se plîngeau mediciului echipei că sînt foarte obosiți. Replica acestuia a fost promptă: „Cum să nu fiți, dacă ați mai alergat în plus, fugărindu-l pe arbitru!?" Și dincolo de ironia ce viza comportarea jucătorilor Czako, Birău, Igna și Schiopu, se afla un aspect mai general, vizînd comportarea în teren a echipei.

Pînă nu de mult se spunea că în acest campionat U.T.A. s-a privat singură de avantajul terenului propriu, nereușind decît cîteva rezultate onorabile și se mai spunea că în compania arădenilor se poate juca fotbal de calitate, aceștia avînd o comportare sportivă.

Iată însă că poziția precară din clasament a schimbat optica și dacă îndîrjirea cu care luptă să valorifice avantajul terenului nu poate fi incriminată, în schimb folosirea unor mijloace nesportive de influențare a jocului și rezultatului, sînt departe de ceea ce așteptăm de la această echipă cu tradiție în fotbalul nostru.

În meciul la care ne referim, nervii au cedat pentru că miza celor două puncte atîrna deasupra capetelor jucătorilor arădeni, precum „sabia lui Damocles". Este însă sportiv să-i îndrepți ascuțișul împotriva arbitrului și adversarilor? Birău, unul din cei „patru mușchetari" a executat patru lovituri libere cu o putere demnă de invidiat, dar niciuna pe spațiul porții. De vină a fost arbitrul Rainea? Cine a fost de vină că Schiopu, alt „mușchetar", după o evoluție șterșă a trebuit să fie înlocuit cu Axente? Iar Igna a fost într-adevăr folositor echipei sale în repriza secundă, atunci cînd (lăsîndu-și la cabină nervii) a devenit un adevărat conducător de joc.

Desigur că în orientarea după pauză a jocului echipei U.T.A., rolul esențial l-au avut indicațiile antrenorilor N. Dumitrescu și I. Reinhardt. Intervenția hotărîtă a antrenorului Dumitrescu a contribuit de altfel decisiv la aplanarea penibilului conflict din teren ce risca să denatureze complet meciul și să-i antreneze și pe cei certați cu disciplina, din tribune.

Deci în acest context, atitudinea antrenorului arădean este demnă de relevat. O întrebare însă se impune: De ce este necesar ca acesta să-și potolească jucătorii în timpul meciului? Parțial, răspunsul îl avem în tensiunea disputei pentru punctele atît de necesare menținerii în categoria A. Dar dacă asemenea argument ar epuiza, să spunem, aspectul tehnic al problemei, el n-ar putea acoperi lacuna etică, educativă. Și aci sfera răspunderii cuprinde în primul rînd conducerea secției de fotbal a clubului și antrenorii care acționează doar atunci cînd vulcanul erupe...

Paul SLĂVESCU

Măsurile adoptate de către Comisia de disciplină, pe marginea cazurilor mai sus relatate, sînt cunoscute și ele vor contribui desigur la potolirea spiritelor. Dar nu prin ședințe bisăptămînale în cadrul acestui for se poate ajunge la întronarea unui climat propice întrecerii cinstite și disciplinate, pe orice teren și indiferent de categorie sau miză a meciului.

Factorii esențiali, cei de care depinde efectiv păstrarea sau vicierea spiritului sportivității sînt jucătorii și antrenorii — interpreți și regizori ai spectacolului fotbalistic, desfășurat în fața celui mai larg și entuziast public.

Dar cum orice spectacol de succes necesită o pregătire minuțioasă, de identificare a interpretului cu rolul său, în echipele noastre de fotbal se simte nevoia unei permanente munci educative, jucătorii trebuind să aibă printre reflexe nu numai diverse procedee tehnice, ci și respectul față de adversari și arbitri. Sau, altfel zis, **spiritul sportivității.**

De aceea, considerăm că răspunsul la această problemă trebuie să-l dea nu numai jucătorii și antrenorii, ci și secțiile de fotbal ale cluburilor, și chiar publicul, — toți cei care, duminică de duminică, vor să vadă pe stadioanele noastre **FOTBAL DE CALITATE, ADEVĂRATE ÎNTRECERI SPORTIVE.**